

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκκόσια πέντε,
τὰ κουνῶμε κ' ἐν κουνεῖνται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καλ' στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τέλεπῃ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου δωδεκάτη
κ' ὁ γέρος στὸ Παλάτι.

Ποῦντος ὀκτακόσια κ' ὀγδοῦντα τρία,
τὴν Βουλὴν προσμένει καθεμὶὰ πατρία.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Τὸν εἶδα, Περικλέτο, τὸν γέρο χαρωπὸ
γλυκύσματα νὰ δίνῃ τοῖς φίλους καὶ σ' ἐμένα...
σὲ λίγο σὲ λίγο δὲν εἴξερα νὰ πῶ
ἂν ἔμεινε στὸ σπῆτι ζαχαρωτὸ κανένα.

Π.— Πῆγες, βρὲ, σὶὸν Ντεληγιάννη
μ' ὅλο τὸ πιστὸ τᾶσκέρι;
δὲν τοῦ πρόσφερες στεφάνι;
δὲν τοῦ φίλησες τὸ χέρι;

Τὸν εἶδα, κουρελῆ,
μ' ἀνάρρωσιν τελείαν,
κ' ἐπήγαιναν πολλοὶ
κ' ἐδήλωναν φιλίαν.

Φ.— Τοῦκανα κ' ἐγὼ μιτάνοια
καὶ τοῦ πρόσφερα στεφάνια
καὶ λουλούδια μὲ πανέγια
καὶ τοῦ φίλησα τὰ χέρια.

Μὲ τοῦ γέρου τὰ γλυκὰ
ᾗχότασε κ' αὐτὸς κ' ἐκεῖνος...

Χρόνια τοῦλεγαν πολλὰ,
νὰ μᾶς ζήσης, Στρατηλάτη,
δῶρα τοῦστελεε καλά,
καθὼς λέν, καὶ τὸ Παλάτι.

Π.— Ἀμμ' τὸν εἶδες τὸν Φωκᾶ;
Φ.— Τὸν γιὰτὸ μου λές, βρὲ κῆρος;

Εἴματα κόσμου γύρω μου καὶ σοβαρὸ κ' ἀστεῖο,
κ' ὁ γέρος μὲ τσακίσματα
ἐδέχετο γλυκύσματα,
κ' ἔβγαλε τὸ σπῆτι του σὰν ζαχαροπλαστεῖο.

Π.— Τὸν Φωκᾶ τὸν Νικηφόρο, ποῦναι τραγωδία πρώτης
Βεργαδάκη τοῦ κλεινοῦ
μὲ σοφία καὶ μὲ νοῦ,
καὶ τὴν ὕμνησε καθένας τοῦ θεάτρου διασώτης.

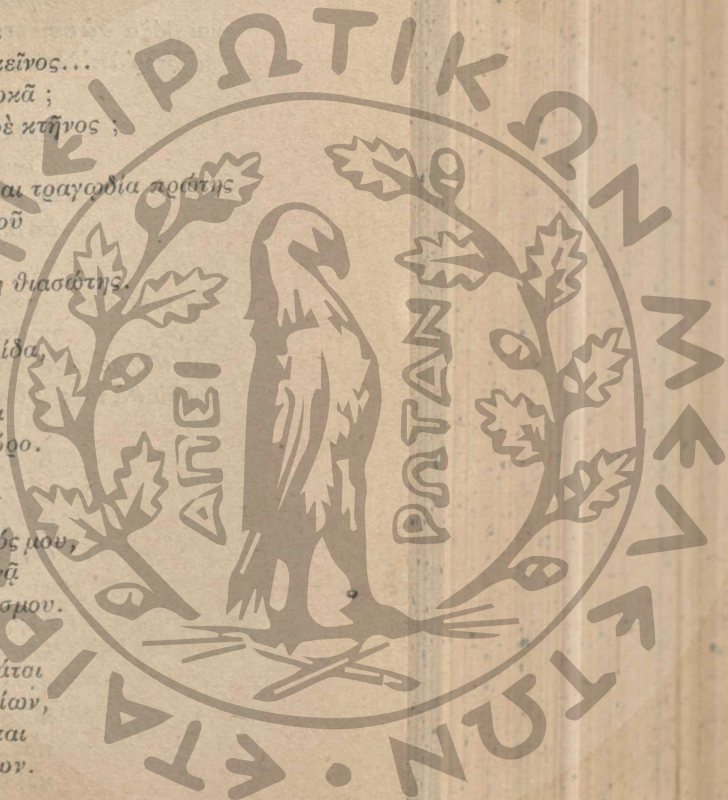
Κ' ἔστεκαν Κόρδονοι τρανοὶ
στοῦ γέρου μας τὸ πλάγι,
κ' ἔβγαζαν τούρταις, ρεβανί,
καὶ πάσαις Κοπεγχάγη.

Φ.— Ναί, μὲ μάτια σὰν γαρίδα,
Περικλῆ λιμοκοντόρο,
στὸ Βασιλικὸ τὸν εἶδα
τὸν Φωκᾶ τὸν Νικηφόρο.

Κ' ἔλα, τοῦ λέγαν, γλυκασμὲ τὸ κόμμα νὰ γλυκάνης,
μὲ τὰς οἰκονομίας σου μὴ μᾶς παραπικράνης.
Κύττα τί κόσμος εὐφημεῖ
τὸν γέροντα τὸν πάνν,
πιστεύοντας πῶς γιὰ ψωμί
θὰ τρώῃ παντεσπάνι.

Σιδηρόφρακτος περὶ
στρατηλάτης ἀπὸ' μπροστὲς μου,
ποῦ θαμβῶντων κυβερνᾷ
τὴν βασιλίσαν τοῦ κόσμου.

Ἐλαμπαν Κουροπαλάτοι
καὶ μὲ στόμφον ἐγαυρίων,
ἤρχοντο καὶ στρατηλάται
μετὰ Σφουγγοκολαρίων.

Τι λάβαρ' ανεμίζοντο με Βοσπορείους αἶρας !..
 Π. — Εἶδες τὸν Ἀθανάσιον, τὸν μοναχὸν τῆς Λαύρας,
 ποῦ προφητεῖαν ἔφερεν ἐπάνω σὲ κογχύλιον
 τῶν περιλάμπρων χρόνων
 πρὸς τὸν μικρὸν Βασίλειον,
 τὸν καὶ Βουλγαροκτόνον ;

Εἶδες σὲ προὔχοντας κλεινοὺς
 τῆς Λαύρας τὸν καλόγηρον,
 καὶ τῆς φοικτῆς Θεοφανοῦς
 τὸν τρομερὸν ποδόγυρον ;

Φ. — Τὴν εἶδα τὴν Θεοφανώ, τὴν τοῦ Φωκᾶ κυρίαν,
 γυναῖκα ἁλιεργίαν,
 μὰ καὶ τὸν Ἀθανάσιον τὸν μοναχὸν τὸν εἶδα,
 ποῦ προφητεῖαν ἔφερε γραμμένην σὲ σανίδα
 πρὸς τὸν Βουλγαροκτόνον
 τῶν νεωτέρων χρόνων.

Κι' ἡ προφητεία, φαπλατᾶ,
 θαρρῶ πῶς ἔγραψεν αὐτά ;

ᾧ σκύμνε τῆς Κορδόνας
 καὶ λέον ἐνταντῶ,
 κοιμήσου μετ' ἀγῶνας
 ἐν λίκνῳ λατρευτῶ.

Μετὰ γλυκῶν ἡσμάτων
 ἐπάνω γλυκυσμάτων
 γλυκύτατα κοιμοῦ,
 καὶ θ' ἀναπέμψουν ὕμνον
 πρὸς λέοντα καὶ σκύμνον
 φωναὶ πολλῶν ὁμοῦ.

Με νέους θὰ φρουσκώνης
 θριάμβους ἐκλογῆς,
 τὰ χεῖρα θὰ σηκώνης
 καὶ θὰ μᾶς εὐλογῆς.

ᾧ Στὴν ἐορτὴν σου πάλιν θὰ γίνης μενεξές,
 κῆπος, Ντολμᾶ-μπαξές,
 καὶ βάζα θὰ σοῦ στείλουν χρυσὰ τε καὶ ἀργυρᾶ,
 καλλιτεροῦ ἅπ' ἐκεῖνα, ποῦ πῆρες μὲτ' ἀφ' ὁρᾶ.

Λιβανωτὸς θυσίας
 θ' ἀνέλθῃ πρὸς τὸν θρόνον σου,
 καὶ ὅλο γονυκλισίας
 θὰ βλέπῃς τῶν συγχρόνων σου.

Ἐν τούτῳ τῷ προσφάτῳ τῶν ἐκλογῶν ἀγῶνι
 καθεὶς θὰ κλῖνῃ γόνυ
 πρὸ τῶν σεπτῶν γονάτων τοῦ γέροντος πατρός,
 καὶ σὺ θὰ τοὺς μπουκώσης γλυκὰ ποῦ δὲν τὰ τρῶς.

Κι' ἐχθροὶ θὰ σὲ θωπεύσουν,
 καὶ ἐχθροὶ θὰ σὲ κυκλώσουν,
 καὶ ὅλοι πρὸς σὲ θὰ σπεύσουν
 φίλιαν νὰ δηλώσουν.

Γέγραπται δ' ἐπὶ σανίδος
 πῶς θὰ γίνῃ συμφορά,
 καὶ ὁ Μαργᾶς τῆς Παργασίδος
 πῶς θ' ἀπαρηθῇ σκληρὰ
 τὸν Σιμόπουλον τὸν φίλον,
 καὶ θ' ἀλλάξῃ τῶρα φύλλον,

καὶ φίλιαν θὰ δηλώσῃ πρὸς τὸν σκύμνον τῆς Κορδόνας,
 τὸν κοιμώμενον καὶ πάλιν εἰς ἐκλογικοὺς δαφνῶνας.

Γέγραπται δ' ἐπὶ σανίδων
 πῶς νυμφῶν Ὠκεανίδων
 θαλασσόβρεκτοι χοροὶ
 θὰ σὲ ψάλουν, Θεοδώρῃ.

Εἰς ἡμέρας νέας ρόμης καὶ πολέμων καλλινίκων
 κλάδους θὰ πατῇ φρονίκων
 ὁ τῆς Ἐξουσίας πῶλος,
 καὶ εὐγενὴς ὄνειροπόλος
 θὰ ποθήσῃς τῶρα πάλιν μετὰ τὸν φλέγοντά σου ζῆλον
 ἀξιόμαχον στρατόν,
 καὶ ἀπὸ τοὺς μισθοὺς θὰ κόψῃς διαφόρων ὑπαλλήλων
 εἴκοσι τοῖς ἑκατόν.

Τότε θρήνος ἐν Ραμᾶ,
 Θεοδώρῃ τροφοδότῃ,
 τότε πλέον ταραμᾶ
 θὰ μυρίζουν φίλων χνώτια.

Τότε πλήθος ἀλαλάζον καὶ κυρίαρχος φρενέρης
 καὶ ὑπαλλήλων κοπετὸς,
 ὁμοῦ σὺ θὰ λὲς ξιφίρης :
 φθάνει νὰ γενῇ στρατός.

Τότε Μωϋσῆς θὰ γίνῃς, νικηφόρε Κορδονᾶ,
 καὶ θ' ἀνέβῃς σὶν Σινᾶ
 τοὺς θεσμοὺς νὰ προσκινήσῃς,
 καὶ ἐξ αὐτοῦ θὰ προσφωνήσῃς
 τὸν λαὸν ποῦ θὰ πεινᾷ
 καὶ θ' ἀπλώνῃ τραχανᾶ.

Τῆς Βουλῆς θ' ἀποστομώσης τὰς εὐλάους τὰς κορώνας
 καὶ ἀπαθῆς σὶν Πανελλήνων τοὺς ἐράνους δὲν θὰ μείνῃ,
 τὰ γλυκύσματα τῶν φίλων καὶ τὰ βάζα τῆς Κορδόνας
 δωρεὰν θὰ τὰ προσφέρῃς σὶν Ταμεῖον τῆς Ἀμύνης.

Τί κράνη, τί λοφία !...
 στρατὸς ἐν ἀναπλάσει...
 τί πλειονορηφία
 ποῦ σοῦ θὰ παρελάσῃ.

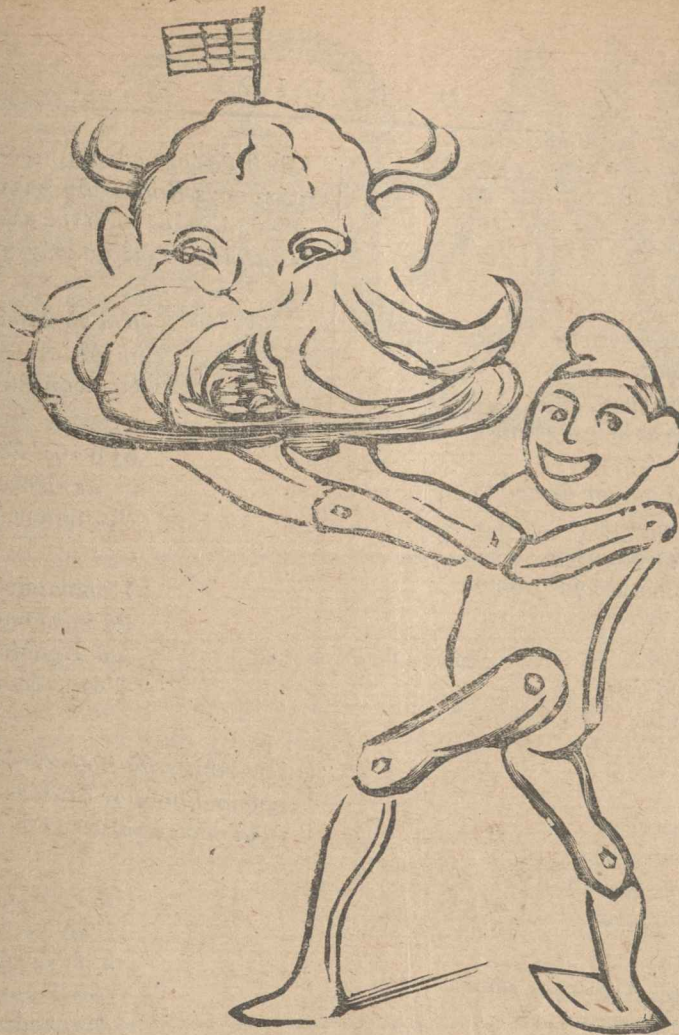
Καὶ σὺ θὰ βλέπῃς πλήρη τὸν οὐρανὸν τῆς δόξης,
 καὶ ὡς περιπτὸς σὶν κόμμα πολλοὺς θ' ἀποδιώξῃς.

Ἀπὸ Ταμεῖων κρύπτῃς θὰ λείψουν τὰ ψιλά,
 καὶ ἔφ' ἔρματος πυρίνου
 θ' ἀνέλθῃς ὑψηλὰ
 ψυχρὸς πρὸ τόσον θρήνου
 καὶ πόνου τῶν πενήτων
 τῶν ἀξιοθρηνητῶν.

Πλανώμενα πτηνὰ
 πικρῶς θὰ τιτυβίσουν,
 καὶ βόμβαρδα ξανὰ
 με βόμβας θὰ βομβήσουν.

Κι' ὁ Σεραφεῖμ ἐκεῖνος,
 Δήμαρχος Ἐλευσίνος,
 θερμοῦς θὰ συγκαρῇ
 τὸν γέρο Θεοδώρῃ.

Τότε Σεραφεῖμ ὥραϊα, τότε Χερουβεῖμ χρυσᾶ
 περὶ σὲ θὰ πτερυγίσουν,
 καὶ ἐν ψαλμοῖς θὰ πλαταγίσουν
 πέριξ τοῦ λαοπροβλήτου, ποῦ προβλήματα κλωσσῇ.

Προσφορά τοῦ Φαδουλᾶ
 ὅτ' ὄνομα τοῦ μπαμπαλῆ.

Ἐξῆς θαῦμα νὰ μᾶς κἀνθ θανμαστὸν ὁ Μωϋσῆς
 καὶ σὰν νὰ γεννήσῃ καὶ ἡ κλεινὴ μας Ἐλευσίς.

Χαρτοπαῖξι ἐν διωγμῷ
 μὲς στὴν τόσην εὐφορίαν
 θὰ θρηνησοῦν ἐν λυγμῷ
 καταδιώξιν ἀγρίαν,
 καὶ κέντρον δὲν θὰ βροῖσκουν τὴν νυκτιὰ τῶν νὰ περάσουν
 καὶ ὅπως δὴποτε νὰ δράσουν.

Χαρτοπαῖξι ἐν διωγμῷ, ποῦ γεμίζουν τὴν σακκοῦλα,
 καὶ μὴ λήρουν σὶν παπτοῦ νὰ μιλῇ σὶν Παππούλα
 μοναχὸς νὰ τοὺς ἀφήσῃ καὶ ἑλευθέρους σὰν καὶ πρῶτα
 καὶ σκορπίζουν τῆς πασέτας καὶ τοῦ μπακαρᾶ τὰ φῶτα.

Θὰ κλαυθῇ σὲ τούτους ὅλους κἀνθ κέντρον, κἀνθ πύλη,
 καὶ κἀνθ στρεβὴ κοπσίνα δὲν θὰ παίζουν ἢ σκαμπύλι.
 καὶ κἀνθ μὲ τῆς κῆταις ἀγρυπνοῦντες πατριώται
 τῆς ἀγρύπνου Ρομηροσύνης,
 καὶ ὅλοι πλάνητες ἑλπίται
 τῆς Τραπεζῆς τῆς Πρασίνης
 τῶρα δὲν θὰ πάσχουν ἀπὸ τράπουλας μαγίαν,
 ἀλλὰ σάφονα θὰ πῆξουν καὶ ἰδεώδη κοινωνίαν,
 καὶ ἐπὶ τῆς θὰ στρώνουν μόνον τὴν Μακεδονίαν.

Τοῦ Κρούμου τὰ καθάρματα
 διέθρους θὰ κηρύξουν,
 καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων ἄρματα
 πανάρεχα θὰ τρίζουν.

Θ' ἀνάγουν πατριωτισμοὶ
 πατέρων φαλακρῶν,
 καὶ θὰ γενοῦν προβιβασμοὶ
 μεγάλων καὶ μικρῶν.

Πλήρη δασκάλων θὰ πανθοῦν
 καὶ θὰ φερμάσουν τὸ νομί,
 καὶ ὅλοι χροῦσά θὰ φορτωθοῦν,
 ἀνδραγαθήσαντες καὶ μὴ.

Ἰσως μετὰ σθένος, Θεοδώρῃ, ν' ἀρθῇς πολεμικὸν
 καθὼς σ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς τῆς ἀληθοῦς εὐκλείας,
 καὶ θάλλῃ καὶ Συνέδριον Ἀρχαιολογικόν
 ν' ἀποθανυμάσῃ τῶν Ρομητῶν ἀρχαίας πανοπλίας.

Κοιμοῦ κοιμοῦ σὰν Ἡρακλῆς σὶν πόδας τῆς Ὀμφάλης,
 καὶ νεαροὶ καὶ γέροντες
 ἐπὶ σανίδων αἰχροντες
 τὴν πολιάν σου κορυφῇ μετὰ βοῆς μεγάλης,
 καὶ νῦν θὰ σὲ θανυμάσουν
 καὶ νῦν θὰ σ' ὀνομάσουν
 Βουλγαροκτόνον τρομερὸν
 τῶν μακαρίων ἡμερῶν
 μετὰ λειψῶν χιμαριῶν.

Ὅλοι θὰ ψάλουν ἄφοβοι πολέμους ἀναιμάκτους,
 καὶ Κορῶν ἀρκαυδίσκηδες
 πεζοὶ καὶ καβαλάρηδες
 θὰ φύγουν τότε σὰν λαγοὶ στρατοὺς σανιδοφράκτους.

Νέος ἀνρόμητος ἀγών,
λαγεία καὶ κληρώσεις,
μὰ καὶ προσφάτων ἐκλογῶν
θὰ γίνουν ἀκυρώσεις.

Καὶ σὺ τῶν ἀκυρώσεων τὸν πέλεκυν θὰ σείνης
ἀμείλιτος καὶ φοβερός,
κί' ἀκυρωθήσονται σκληρῶς
οἱ τῆς Ἥλειας βουλευταί, κί' ὁ Φούφας κί' ὁ Σισίνης.

Κί' ἀφοῦ τὸν Φούφαν, Θεοδωρῇ, σκληρὰ τὸν ἀκυρώσης
κί' ἄλλους πολλοὺς σαρώσης,
τότε τὸ κῦρος τῶν θεσμῶν ἀκέραιον θὰ μείνῃ
κί' ὑποψηφίων Ὑπουργῶν θὰ σὲ κυκλώσουν σμήνη.

Ἀξιώσεις, μπαμπαλῇ,
κάθε φίλος θὰ προβάλλῃ,
πιθανὸν κί' οἱ Θεσσαλοὶ
νὰ προτείνουν τὸν Καρτίλη.

Γέγραπται δ' ἐπὶ σανίδος
πῶς μ' ἐπίσκεψιν κατ' οἶκον
κί' ὁ Βουδούρης τῆς Χαλκίδος
θὰ ζητήσῃ τῶν Ναυτίκων.

Πλὴν κί' ὁ μέγας Ἀσημάκης, ὁ τῆς Ὀλυμπίας λέων,
φοβερὰν θὰ σείσῃ χαιτήν,
καὶ δικαίως τώρα πλέον
ἀπὸ τὸν ὑψιβρεμέτην
ὑπουργεῖον θὰ ζητήσῃ
καὶ ποδάρι θὰ πατήσῃ.

Πλὴν εἰς τόσας ἀπαιτήσεις τόσων φίλων σου παγίων
μὴν ξεχνᾷς, Κορδοнопάπα,
πῶς δικαίως ὑπουργεῖον
πρέπει τώρα καὶ σὶν Λάππα.

Καθεὶς χαρτοφυλάκιον θὰ σοῦ γυρεῖ προῶτος,
καὶ τότε ἐκ τοῦ μετώπου σου θὰ σιάξουν θρόμβ' ἰδρωτός,
καὶ τότε θὰ ῥωτᾷ καθεὶς ὁ νοῦς σου τί τεκταίνει,
καὶ σύ, ποῦ φίλον δὲν λυπεῖς,
ὁ κόμπος βλέπετε θὰ πῆς
πῶς ἐφθασε σὶν κτένι.

Θὰ μαδηθοῦν πολλῶν πτερὰ
καὶ θὰ λθῇ ἡμέρα σοβαρὰ
ν' ἀνοίξῃ τὸ σωτήριον
τοῦ κράτους Βουλευτήριον.

Θ' ἄρουν τὰς πύλας τῆς Βουλῆς
καὶ θὰ προσέλθουν Βασιλεῖς
καὶ λαϊκὸν λεφροῦσι.

Θὰ τρέξῃ λιγερὸν σπαθί,
κί' ὁ μὲν κί' ὁ δὲ θὰ προσπαθῇ
τὸν Ἀνακτα ν' ἀκούσῃ.

Ἐκεῖ θὰ βλέπῃς φούσκωμα πολλῶν ἐξοχωτάτων,
ἐκεῖ θὰ βλέπῃς ἡμερον τὸ πλῆθος τῶν χορτάτων,
πλὴν ἄγριον θὰ στέκεται τῶν νησιτικῶν τᾶσκέρι,
καθάπερ ὄνος ἄγριος ἡμέρου διαφέρει.

Καὶ θ' ἀκούσης τότε πάλιν ὑπαλλήλων κοπετόν:
μὴ μᾶς κόψῃς, μὴ μᾶς κόψῃς εἰκοσι τοῖς ἑκατόν.

Κἂν θ' ἀφῆσῃς σὰν καὶ πρῶτα τοὺς μισθοὺς μας ἀνεπάρκους,
πολεμάρχε Κορδονίδη καὶ τῶν μύθων Διγενῇ,
κἂν ὑπάλληλος καθένας σὲ κλεινῶν προγόνων τάφους
θὰ φωνάξῃ πῶς μακρόχειρ Ἀρταξέρξης θὰ γενῇ.

Καὶ τὸ Σιράτευμα κί' ὁ Στόλος
μὲ τὸν Ἀτλαντὰ στοὺς ὤμους,
Θοδωρῇ, θὰ σὲ κυττάξῃ.

Κί' ὁ τῆς Ἐξουσίας πῶλος
σὲ μεγάλους ἵπποδρόμους
Βυζαντίων θὰ πετάξῃ.

Γλυκυσμάτων καὶ μπουνκέτων
θὰ κατακυλοῦν βροχαί,
καὶ Πρασίνων καὶ Βενέτων
θ' ἀπηχῆσουν ἰαχαί.

Τὴν Αὐλὴν θὰ προσκυνήσουν λεγεῶνες νέων φίλων,
πρώην Βρούτων αὐτιάσων μὲ τὸν Φρύγιον τὸν πῖλον,
ἀλλὰ τώρα πρωτευόντων μεταξὺ τῶν ἀσπονδύλων.

Τὴν Αὐλὴν θὰ προσκυνήσουν
γίγαντες, κοντοὶ Ζακχαῖοι,
κί' ἐν ὀργάνοις κί' ἐν ἀσκοῖς
νέαν Ρώμην θ' ἀνυμνήσουν
Αὐτοκράτορες ἀρχαῖοι,
κί' ὁ Φωκᾶς κί' ὁ Τσιμισκῆς.

Ὁ προφήτης λέγει τάδε,
Περικλῆτο μου σκαρτάδε,
κί' ἂν ἐκεῖν' ἡ προφητεία θ' ἀληθεύσῃ κατὰ γράμμα,
μὰ τοὺς Ρώσους, μὰ τὸ Μοῦνιδεν, τὸν Νοτζῆ καὶ τὸν Ὀργάνο,
δὲν μπορῶ νὰ βεβαιώσω μῆτε σὲ τὸν ψωμοζήτη,
μῆτε κί' ἄλλους συμπολίτας... Ὅρσε τὸ λοιπόν, προφήτη.
Π. —

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἱστορίας φυσικῆς συλλογαί, λαμπρὸν βιβλίον,
τοῦ Δροσίνη προῖόν, πλοῦτον γνώσεων ἐργλείον.
Ἐξεδόθη παρ' ἐκείνου τοῦ Συλλόγου τοῦ τρανοῦ
τῶν βιβλίων τῶν χορηγίων, ποῦ καθ' ὅλα δρᾷ μὲ τοῦ.

Ὁ Βούρδουλας, ἐφημερὶς τοῦ Πειραιῶς, ποῦ βγαίνει
μὲ στίχους ὅπως ὁ Ρωμῆος ὁλόκληρος γραμμένος.

Εἶχα καιρὸ, μαρὲ παιδιὰ, νὰ ψάλλω τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς κατὰστημα τὸ κοσμοεξακουστό,
τοῦ Γεωργῆ τὸ κατὰστημα τοῦ Παππαϊωάννου,
ποῦ νὰ τὸ καταφύγιον κάθε πρωτευουσίου,
καὶ στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν περγοβολεῖ καὶ λάμπει,
κί' ὅποιος τὸ βλέπει σταματᾷ καὶ θέλει μέσα νάμπῃ.
Τὰ χειρόδονα, βρε παιδιὰ, μᾶς ἦλθαν τὰ Μαριτάκια
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ ρούχα τὰ νοιξάκια.
Τὰ χειρόδονα κελαῖδουν καὶ τῆς φωλαῖς των στήνουν,
κί' ὅσοι μ' ἐλπίδα τρέφονται πῶς Ὑπουργοὶ θὰ γίνουν
ὅς ἀπεύθουν σὶν κατὰστημα τοῦ Γεωργῆ μὲ παρὰ
νὰ καταλάβουν τί θὰ πῇ βελάδα μὲ φορὰ.
Εἶναι τεχνίτης θανμασιὸς ὁ Παππαϊωάννου
καὶ γὰρ τὸ μπόι γίγαντος καὶ γὰρ τὸ μπόι νάνου.